

Шахрай і корчмар

Езоп

Був собі колись хитрий хлопець, який, замість того щоб чесно жити й працювати, часто лукавив і ошукував довірливих людей. Набридло йому сільське життя, і надумав він до міста податися. Зранку вирушивши в дорогу, надвечір дістався до однієї корчми й зупинився заночувати. Смачно повечеряв, добре виспався на м'якій постелі, і вранці був бадьорий та веселий.

Хутенько одягся та й пішов снідати, наспівуючи пісеньку. Корчма була порожня, а корчмар сидів на порозі й грівся на сонці.

— Бачу, небагато в тебе гостей,— каже хлопець.

— Сьогодні свято, хлопче, люди відпочивають; опівдні поприходять сусіди — випити по келиху вина.

Нагодував корчмар подорожнього та й сів з ним на порозі.

— Коли б я навіть не знав, що сьогодні свято — однаково здогадався б,— сказав хлопець.— Бо на тобі святкова одіж.

— Ще й нова-новісінька,— гордовито відповів корчмар.— Нині вперше вбрався.

— Носи на здоров'я,— промовив хлопець, хитро поблискуючи очима.

"Далебі, він зовсім дурний,— подумав,— тож треба так зробити, щоб одіж стала моєю".

— Дякую, парубче,— сказав корчмар.— Чи далеко вибрався?

— До міста. А ти давно тут живеш?

— Давно. З діда-прадіда, й нікуди ще не виїздив.

— Невже ніколи не подорожував?

— Ніколи. Але дуже б мені хотілося побачити море. А ти коли-небудь його бачив?

— Чи бачив я море? — засміявся хитрун.— Та в мене ж батько моряк і має свої кораблі, що плавають усіма морями світу. Я ще змалечку плавав по чужих краях. Пам'ятаю, пливли ми якось до Коринфа; на другий день знялася буря, й корабель почало кидати з хвилі на хвилю.

По цих словах хлопець позіхнув і завив по-вовчому.

— Чого ти так виєш? — перелякано спитав господар.

— Як тобі сказати, чоловіче добрий, напевне, мені пороблено. І сам не збагну, що це таке. Коли отак позіхну тричі та завию — зразу перекидаюся на вовка. А хто попадеться в мої пазури — вже не вирятуюється. Уаввв! — удруге позіхнув хлопець.

Зблідлий корчмар підвівся з порога, але хитрун ухопив його за полу.

— Не кидай мене, чоловіче добрий, посидь ще трохи, потім забереш мій одяг, навіщо ж має пропадати. Бо я перегодом знову стану людиною... Уаввв!..— хлопець роззявив рота й позіхнув, не випускаючи поли.

— Рятуйте! — заволав корчмар.— Він знову позіхає!.. Це ж він зараз перекинетися на вовка! О лихо!

Та й кинувся тікати до корчми, а вскочивши туди, засунув за собою двері.

Але одіж його лишилася в руках хитруна.

Довго сидів корчмар, зачинившись, трусячись із жаху. Нарешті почув стукіт у двері та людський голос:

— Ти що, не торгуєш сьогодні?

Корчмар упізнав голос свого доброго приятеля й зрадив.

— Зараз одчиню! Але спершу скажи — тобі вовк не траплявся, коли ти йшов до мене?

— Вовк? — здивувався той.— Та звідки б він тут узявся?

Корчмар осмілів і, відчинивши двері, розповів приятелеві про халепу, що трапилася з ним.

— Далебі, я ще дешево відбувся — зберіг собі життя.

— Ну ж і дурень! — зареготав приятель.— Пройдисвіт наверх тобі казна-чого, аби забрати нову одіж. А міг би забрати й більше. Така кара спостигає диваків, які вірять усьому, що бовкне перший-ліпший шахрай, не думаючи, чи то правда, а чи вигадка.